

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R.P. Richardi Lyncei ... Vniversa Philosophia Scholastica

Complectens Physicam, siue Scientiam de Corpore naturali

Lynch, Richard

Lvgdvni, 1654

III. Duæ aliorum solutiones superioris probationis nostræ, totidem que eius instantiæ reiiciuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95236](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95236)

- principium repetit, & conclusionem supponit, cum argumentum nostrum contendat eas specie differre.
- 12 Ad hoc: ea, quæ solo numero differunt, eorundem prædicatorum communium capacia sunt, vt cernere est in duplici candore: at vniones Petri, & vniones Pauli iisdem prædicatis communibus non subsunt, nec subesse possunt, sed potius aliqua ratio communis de illis prædicatur, quæ de his nequit prædicari. Tandem: si vnio Petri, & vnio Pauli solo numero differunt, certè vnio humana erit species de vtraque prædicabilis: vnio ergo Petri erit ratio indiuidualis: primam consequentiam dant aduersarij: secundam insinuant, & ex prima aperte sequitur: siquidem ratio indiuidualis est immediatum correlatiuum rationis specificæ: vnio autem Petri est immediatum correlatiuum vnionis humanæ: ergo si vnio humana est species, eo ipso vnio Petri erit indiuiduum: hoc autem consequens est euidenter falsum: namque indiuiduum de vno solo prædicatur, estque indiuiduum in se, iuxta aliam, aliâque eius definitionem: at hæc indiuisio, & prædicabilitas de vno solo vnioni Petreæ vt sic neutiquam conuenit.
- 13 Tertiò Alij existimant, vnionem Petri esse quidem speciem; inde tamen minimè inferri Petrum, & Paulum vltatenus specie differre: quin potius ita eos conuenire posse, vt nusquam dari queat maior conuenientia specifica: quia, inquiunt, homo huius speciei est præter corpus, & animam rationalem vnio huius, aut illius speciei. Quod tribus exemplis confirmant. Primum desumitur ab ente artificiali: nam hæc numero cathedra v. g. includit materiam lignorum, & insuper tales vbicationes cum aliarum negatione: at non includit has numero vbicationes: alioqui, quoties de loco in locum transfertur, diuersa numero cathedra euaderet: ergo has, vel illas numero vbicationes: Similiter ergo in præsentī, &c.
- 14 Alterum exemplum, quo vtuntur, Theologicum est, & in hunc modum se habet. Christus Dominus dicitur nobiscum vnioce homo, & in ratione hominis non alterius, sed eiusdem speciei, vt contra Nominales supponunt & pro explorato habent reliqui Theologi, vtque satis colligitur ex illo Pauli ad Philippen. 2. in similitudinem hominum factus: Atqui homo inuoluit in suo conceptu subsistentiam, quæ quidem in Christo, & nobis est diuersæ speciei, & dissimillima: sicut ergo homo est subsistentia huius, aut illius speciei, connotans includensque, vt homo est, materiam, & formam huius speciei determinatæ, & non alterius; ita similiter in præsentī vsu venire credendum est. Tertium Neothericorum exemplum etiam Theologicum est, & sic se habet. Pater, filius, & Spiritus-sanctus sunt vnus numero Deus: ergo hic numero Deus est hæc numero natura diuina, & hæc vel illa subsistentia numero diuersa: quippe, si hic numero Deus hanc numero subsistentiam determinatè inuolueret, tres Personæ diuinæ non essent vnus numero Deus, cum certo certius sit, eas distinctis subsistentiis gaudere, & constitui.
- 15 Contra tamen est in primis: quia eadem ratione dici posset, hominem, & equum esse eiusdem speciei, videlicet, si animal huius speciei sit materia huius speciei; & forma huius, vel illius speciei nempe humanæ, vel equinæ. Contra secundo est, quia eadem ratione sustineri posset commentum Parmenidis, qui omnia entia vnum numero esse somniatus est: sicut enim hæc numero cathedra iuxta aduersarios est hæc, aut illa aggregatio vbicationum lignorum afficiens, ita similiter fingi poterit, hanc numero sub-

stantiam esse vel Deum, vel hominem, vel Angelum, vel candorem, &c. Quo fiet nihil in rebus distingui. Contra tertio est, quia repugnat, aliquid esse omnino, & adæquatè singulare, quin omnis pars ei essentialis singularis sit, aut esse creaturam, aut substantiam similiter adæquatè, quin omnis eius pars creata, & substantialis sit. Pari ergo ratione repugnabit, aliquid esse omnino determinatum numero, aut specie, quin quæuis eius pars numero, aut specie determinata sit, nullaque indeterminate.

Ad primum exemplum aduersariorum dicendum 16 est, formam artificialem cathedræ in eius vbicationibus sitam non esse, sed esse figuram partium cathedræ certis earum vbicationibus anteriorem, illarumque radicem, vt ostenditur in metaphysica: Hæc autem numero figura de huius numero cathedræ essentia est, nec, ea translocata, variatur. Alterum aduersariorum exemplum momenti non est. Quod enim communiter dici, & credi consuevit, Christum esse hominem eiusdem speciei nobiscum, intelligendum est de sola eius natura humana, materia videlicet, & forma; quæ quidem in Christo, & reliquis hominibus sunt proculdubio eiusdem speciei: at hoc quid aduersariis prodest? Verum de hoc exemplo plura inferius. Ad tertium, quo aduersarij vtuntur, dicendum est, tres personas diuinas esse vnum numero Deum; vel quia particula, *Deus*, non supponit in ea prædicatione adæquatè pro omni eo, quod significat, sed pro sola natura diuina, quam hæc vox, *Deus*, solam exprimit: vel quia totæ tres eandem numero naturam diuinam, eandemque numero subsistentiam absolutam sibi vendicant, ac proinde idem numero constitutiuum sufficiens huius concreti, quod Deus appellatur. Maneat ergo Petrum v. g. esse hominem omnino eiusdem speciei cum Paulo, quia vterque realiter adæquatè distinguitur à suis partibus vnitis, adeoque neuter vniones diuersæ speciei ab vnionibus alterius intrinsecè, & per identitatem inuoluit.

CAPVT III.

Dua aliorum solutiones Superioris probationis nostræ, totidemque eius instantiæ reiciuntur?

17 Quarto respondent Neotherici ad superius nostrum argumentum, vniones quidem Pauli v. g. esse diuersæ speciei ab vnionibus Petreis; inde tamen non sequi, quod Petrus, & Paulus iis per identitatem constituti diuersæ sint speciei: oportet enim, inquiunt, speciem, & essentiam logicam explicari, atque constitui independentem ab indiuiduatione rei, cuius est essentia: quod si essentia Logica Petri, speciei que hominis ei conueniens inuolueret identicè vnionem ipsius Petri, & non rationem communem vnionis humanæ abstrahentem ab vnione Petreæ, & Paulinæ, haud abstraheretur essentia Logica Petri, speciei que hominis eam comprehendens ab eius indiuiduatione, vtpote quam vnio Petreæ essentialiter connotat: quare non includit id genus vnionem, sed potius vnionem humanam latissime sumptam. Proinde essentia Logica Petri, speciei que hominis ei conueniens non potest esse alia, ab essentia Logica, & specie hominis in Paulo reperta: vt enim essent alia, & alia, oporteret alteram includere intrinsecè vnionem Petreiam, & alteram similiter includere vnionem

nem Paulinam, quæ à priori specificè diffidet: cum ergo eas vniones non includant, sed rationem communem vnionis humanæ, vt dictum est, certè nulli mirum esse debet, quod vtriusque species, & essentia Logica non sit diuersa, adeoque ambo specie non differunt inuicem.

- 18 Confutatur tamen primo hæc solutio; quia omnis species partialis, constituit speciem aliquam totalem, & completam: sic omne indiuiduum parziale constituit aliquod indiuiduum totale, & completum v. g. hæc materia, aut hæc anima rationalis hunc hominem: sic, & eodem redit, haud potest intelligi existentia vlla partialis, & incompleta, nisi respectu aliquis existentie completæ. Atqui vnio Petreia est species quædã distincta ab vnione Paulina iuxta aduersarios: cum ergo non sit species totalis, & completa, vt luce clarius est, relinquatur, vt sit species partialis, & incompleta: constituit ergo aliquam speciem aliquam totalem, & completam; sed non aliam, quam hominis: ergo speciem aliquam completam hominis constituit: perperam ergo dicitur ab aduersariis, speciem completam hominis, eiusque essentiam Logicam inueniam in Petro constitui non posse per vnionem Petreiam, siue respectum aliquem ad ipsum Petrum: neque non etiam perperam, & absque fundamento ab iis dicitur, Petrum non debere esse diuersæ speciei à Paulo, tamen si vterque intrinsecè, & per identitatem includat vniones, specie diuersas: quia enim ratione vnio Petreia constituit speciem aliquam completam hominis, vnio etiam Paulina aliam speciem hominis constituit: adeoque ex illis vnionibus duæ hominis species diuersæ emergunt; quæ cum ambæ de solo vno homine dici nequeant, reliqua est, vt vna de Petro, & alia de Paulo dicatur, sicut ad horum diuersitatem specificam oportet.

- 19 Confutatur secundò eadem solutio, quia indiuiduum etiam logicum, & secundo intentionale siue prædicabile, siue subiicibile sit, explicatur in ordine ad speciem: quidni ergo & hæc, in ordine ad indiuiduum? Consequentia liquet. Antecedens suadet de indiuiduo subiicibili, cuius definitio est, illud esse, quod subiicitur speciei: necnon de indiuiduo prædicabili: nam cum profertur in mente, *Petrus est hic homo*, terminus ille, *hic homo*, est indiuiduum prædicabile: & tamen in ordine ad hominem, quem inuoluit, adeoque quodammodo ad speciem concipitur, & explicatur. Tertio, & eodem ferè recidit hæc prædicatio, *Petrus est homo*, est speciei de indiuiduo: at prædicatum haud sine ordine ad subiectum de eo dicitur. Male ergo docent aduersarij speciem Logicam, & essentiam rei completam haud debere explicari per respectum ad indiuiduum, de quo dicitur, atque hac de causa speciem hominis in Petro repertam inuoluere nequire rationem communem, & specificam vnionis ipsius Petri, sicut ad eius diuersitatem specificam à Paulo opus est.

- 20 Quartò reicitur illa eadem solutio. Namque, tamen si species Logica abstractionem omnem ab indiuiduo, & quouis respectu ad illud, postulet, propterea tamen non sequitur vnionem Petri vt sic non constituit speciem hominis diuersam à specie, in qua est Paulus. Ratio est, quia Petrus non erit in contraria sententia, quam impugnamus, indiuiduum, sed species quædam hominis abstracta ab hoc Petro, qui per identitatem inuoluit hanc numero vnionem Petreiam, & ab alio Petro inadæquatè distincto, & inuolvente aliam vnionem Petreiam numericè distinctam à priori; & sic in infinitum. Species ergo hominis constituta per vnionem Petreiam vt sic, quamuis

ratione talis constitutionis haud possit abstrahere à Petro vt sic etiam sumpto, nihilominus abstrahet ab omni indiuiduo strictè tali: vnde propter huius abstractionis necessitatem, non est negandum, quin species hominis, quæ conuenit Petro diuersa à Paulo inuoluat identicè vnionem Petri vt sic, aut in communi.

Quintò impugnatur illam solutio, in hunc modum. Animal in atomo, siue in indiuiduo formam substantialem, non quamcunque, sed hanc numero, & in indiuiduo talem includit, perque eam explicatur. Rursus animal in specie, homo v. g. hanc specie formam, nempe animam rationalem, quidditatiue includit, & per eam definitur. Item animal in genere hanc etiam genere, huiusve generis formam inuoluit, & per eam essentialiter constituitur, & explicatur. Pari ergo ratione, cum animal in indiuiduo per hanc numero, siue in indiuiduo vnionem constituitur, vel iuxta aduersarios, & animal in genere per vnionem etiam in genere; consequenter etiam dici debet quod animalia specie per vnionem specie, siue per hanc specie vnionem intrinsecè constituitur, & quidditatiue definitur. Cur enim vnio substantialis, quoad triplicem constituendi modum, suo modo non æmulabitur formam? aut cur, sicut eam imitatur quoad constitutionem genericam; & indiuidualem, non etiam eam sequatur, quoad specificam? ita vt quemadmodum animal in specie id est homo hanc specie formam quidditatiue & essentialiter in se claudit, & per eam definitur, sic etiam hanc specie vnionem, videlicet Petreiam essentialiter includat, eamque per explicetur, & definiatur.

Sextò: nè inhæreamus nominibus speciei siue essentia Logica, aliud est, duo distingui, aliud illa esse rigorosè dissimilia: duo enim oua v. g. distincta inuicem, non dissimilia esse dicimus: quare indiuiduis omnibus eiusdem speciei, cuiusmodi haud dubiè sunt Petrus, & Paulus, distinctio, non dissimilitudo conuenire potest: at conueniret hæc non minus quam illa, si vnio Petreia esset diuersæ speciei ab vnione Paulina, & ambæ per identitatem alterum, alterumque constituerent: namque omnis species est verè dissimilis alteri speciei: aliàs hominem equo dissimilem negare potero: vnio ergo Petreia, & vnio Paulina dissimiles sunt; cum iuxta aduersarios sint duæ species vnionis humanæ: quando ergo Petrus intrinsecè, & per identitatem claudit vnionem Petreiam, & Paulus vnionem Paulinam, sanè alteruter habet per identitatem prædicatum aliquod, per quod alteri dissimilatur. Quidquid ergo sit, an Petrus, & Paulus ex diuersitate specifica suarum vnionum, diuersitatem etiam specificam inter se inuicem trahant, (vocis enim hæc quæstio esse potest) tamen veram vtrinque dissimilitudinem ex suarum dissimilitudine vnionum fortientur: quod tamen omnino absurdum esse constat.

Septimò sic argumentor. Quidquid sit, an Petrus, & Paulus dissimiles verè, ac proprie esse queant (fortassis enim erit, qui id contendat) cæterum solam dissimilitudinem indiuidualem inter se ad summum adipisci poterunt: quod meo iudicio manifestius est, quam vt negari queat, aut probari postulet. At iuxta aduersarios Petrus, & Paulus, habent dissimilitudinem aliquam non indiuidualem tantum, sed ea maiorem: nimirum dissimilitudinem in ratione aliqua non numerica, sed potius communi, & specifica, videlicet vnionis Petreia, & Paulina. Ergo &c.

Ad extremum sic arguo. Si nullus homo verbi gratia, præter solum Petrum, & nullus equus præter

solum Bucephalus essent possibiles, certè Petrus, & Bucephalus non differrent specie prædicabili & Logica: si qua enim differrent, maximè quoad speciem hominis, & speciem equi: tum autem homo defectu inferiorum species prædicabilis non foret; & equus eadem de causa dici non posset species prædicabilis. Nihilominus Petrus & Bucephalus tum differrent specie subiicibili, aut alia: atque si res ipsa, non verò intellectus nostri fictio, aut abstractio pensetur, profectò tam diuersi in eo essent euentu, ac modo sunt. Similiter ergo quamuis vnio Petreia cum non constituat specie Logica, & prædicabili diuersum à Paulo, propterea nimirum quod essentiam Petri ab eius indiuiduatione abstractam constituere nequeat, tamen specie, aut subiicibili, aut alia innominata alterum ab altero diuersum constituet, atque non minus, quam si ambo specie prædicabili & Logica dissiderent. Consequens autem est apertè salum.

25 Respondent iterum Recentiores, quos hæcenus hoc capite impugnauimus, vnionem Petreiam non esse speciem quandam vnionis ab vnione Paulina diuersam, adeoque ambas differre non posse specie, nec refundere diuersitatem specificam in Petrum, & Paulum. Rationem huius hanc exhibent: vt aliqua ratio communis respectu inferiorum suorum species quædam sit, oportet vt inferiora respectu illius habeant similitudinem summam, & non adæquabilem per aliam similitudinem, qua aliquod eorum conueniat cum alio non contento sub ea ratione communi, sed potius extra illam collocato: qua ratione homo est species quædam respectu Petri, & Pauli, & cæterorum hominum, quoniam hi summam in homine similitudinem habent, & nullus eorum, quantum cum reliquis conuenit in ratione hominis, tantundem potest conuenire cum aliquo alio supposito, quod sub ratione communi hominis non contineatur, equo verbi gratia, aut leone.

26 Cæterum, *homo similis Petro*, non est species quædam hominis, omnibus, & solis præter Petrum communis, licet alioqui de illis, veluti de pluribus solo numero differentibus, dicatur: quoniam scilicet homines omnes, præter Petrum, non habent summam & inæquabilem in ea ratione similitudinem, talémque cui æqualis non sit similitudo, quam fortiuntur respectu Petri, qui sub ea ratione communi non continetur nec est homo sibi metipsum similis. Etenim, vt quis reliquorum hominum præter Petrum est similis alteri in ratione hominis, & in ratione *hominis similis Petro*, cum tamen in hoc secundo non sit similis Petro, eo quod hic sibi similis non sit, ita etiam quiniis eorum, Paulus, v.g. est similis Petro in ratione hominis, & etiam in ratione hominis similis Ioanni, cum tamen in hoc secundo cum Ioanne conuenire nequeat Paulus, ne Ioannes sibi similis dicatur. Tantam ergo similitudinem habent Petrus, & Paulus, quantum habent Paulus, & Ioannes, esto hi infra rationem illam communem *hominis similis Petro*, contineantur, secus verò illi; quia nimirum vna similitudo per aliam compensatur. Propter hanc igitur causam, *homo similis Petro*, non est species quædam, nec reliqui homines sub aliqua specie continentur cui Petrus non subiiciatur.

27 Quod si hæc ratio quidquam valet; iuxta eam necesse est, vt vnio Petreia species non sit, vnioque Paulina speciei etiam ratione careat, adeoque, vt ambæ specie non differant. Etenim, tamen vniones Petri conueniant in ratione communi vnionis Petreie, & eas præter aliæ nullæ in ea ratione conueniant, tamen

hæc similitudo, & conuenientia pensatur, per hoc quod earum quælibet conueniat cum vnionibus Pauli in ratione vnionis potentis videri vnica intuitione, aut coëxistentis alteri, aut existentis in loco distanti, ab eo quem alia occupat. Possunt enim inuicem coëxistere duæ vniones adæquate, altera Petri, altera Pauli propria: possuntque inuicem distare; neque non vna intuitione videri. Cæterum ita ad se inuicem referri nequeunt duæ vniones Petreie, si sint adæquate: haud namque coëxistere possunt, haud consequenter vno intuitu conspici, haud demum inuicem distare, tamen etiam naturaliter coëxistere permittantur. Quocirca non conueniunt in ratione communi vnionis potentis alteri coëxistere, aut distare, vel vnica intuitione videri: non habent ergo inter se maiorem similitudinem inuicem sumptæ, quam quævis earum habet respectu vnionum Pauli, quæ sub ratione communi vnionis Petreie non continentur: sicut enim vniones Petreie conueniunt inuicem in ratione communi vnionis humanæ, & etiam vnionis Petreie; ita etiam vnio Petri, & vnio Pauli conueniunt in ratione communi vnionis humanæ, necnon etiam vnionis potentis alteri coëxistere, &c. & sicuti hæc posteriores non conueniunt in ratione vnionis Petreie, ita illæ priores, haud etiam conueniunt in ratione vnionis coëxistentis distantis, aut simul visibilis in sensu, quem exposuimus. Quantum ergo similitudinem habent inuicem vniones Petri in ratione communi vnionis Petreie, tantam habent similitudinem, & conuenientiam cum vnionibus Pauli, quæ sub ea ratione communi non continentur, adeoque nec ea, nec ratio communis vnionis Paulinæ species esse potest.

Hæc etiam solutio haud magno opere potest euerti. 28 Primò enim non soluit nostrum argumentum, quatenus eo probatur, vnionem Petreiam esse speciem quandam vnionis humanæ, vnionemque Paulinam, aliam vnionis humanæ speciem, sed aliud argumentum affert ad probationem contrarij. Aliud autem est, argumentum aliquod soluere, aliud, & longè diuersum, vim alterius argumenti ei opponere: Illud enim prius perinde est, ac vulnus tibi impositum sanare, aut, ne imponatur, cauere: hoc posterius idem est, ac vulnere tibi inflicto, & non sanato aliud aduersario infligere, ac vicem ei rependere. Quod autem ij quibuscum agimus, argumentum nostrum non dissoluant, in propatulo est: nam tota eius vis in eo sita est, quod ratio communis vnionis Petreie non sit genus, vt constat, nec differentia, nec proprium, nec accidens respectu huius, & illius vnionis Petri: superest ergo tantum, vt sit species: pari autem ratione vnio Paulina species erit: ambæ ergo duæ species sunt: ac proinde specie dissident. Quid autem afferunt contrarij, quod huic difficultati satisfacere videtur?

Et quidem esto non desint, qui extra quinque illa 29 prædicabilia adstruere non dubitent alia, nemo tamen non ad ea quinque reduci posse cætera omnia existimat: ea ergo ratio vnionis Petreie, cum de hac, & illa vnione Petri solo numero differentibus in quid prædicetur, in quo definitio speciei sita est, haud species erit, aut certè ad speciem reducetur: neque non etiam vnio Paulina in communi: Ambæ ergo specie different, sin minus formali, saltem æquiualentem, & reductiuam: sicuti personæ diuinæ iuxta complures non specie, aut genere formaliter, sed ad summum æquiualentem differunt: quod si vniones Petri, & Pauli adeoque hos ipsos inter se ea ratione differre, ac dissimiles esse nobis dent aduersarij, qua quidem personæ diuinæ differunt, ac dissimulantur, certè intento potiemur,

tiemur, deque alio maiori absurdo contrā aduersarios colligendo parum erimus solliciti.

30 Illo etiam nomine displicet eadem solutio: quoniam immerito supponit, eam similitudinem, quæ est inter vniones Petri proprias compescari, & æquari per eam, quæ quamuis illarum vnionibus Paulinis assimilatur. Etenim vnionem aliquam esse coexistentem alteri, ab ea distantem, aut vna intuitione visibilem, est denominatio quadatenus extrinseca, & accidentaria, adeoque similitudo in ea ratione est similitudo accidentaria; ea vero similitudo, quæ hæc, & illa vnio Petri conueniunt in ratione vnionis Petreie est essentialis, & omnino intrinseca: huic ergo illa prior æquari, eive compensanda par esse nequit: quemadmodum, quod Æthiops in siluis nutritus quoad colorem, & aliqua alia accidentia ferè similior sit simiæ, quam infanti Europæo recens nato, haud tamen hoc arguit, accidentariam illam Æthiopis cum simia conuenientiam, & similitudinem compensare, aut æquare posse eam substantialem similitudinem, quam habet cum infante recens nostro in orbe, genito: aut quemadmodum, si omnia accidentia ligni in lapidem diuinitus congerantur, nunquam tamen fiet, vt propterea lignum lapidi accidentaliter simile tantam habeat cum eo conuenientiam, quantam cum alio ligno: scilicet, quia hæc similitudo est essentialis, illa verò accidentalis.

31 Rursus tertio: equis non videat, cum dicunt aduersarij vnionem Petreiam, & vnionem Paulinam sibi inuicem coexistere, à seve hoc distare, aut vna eas intuitione videri posse, nullam illos rationem vtrique communem assignare, sed potius rationem æquiuocam, & particularem ambas sigillatim, & distinctè complectentem: coexistentia enim, distantia, & simultanea visibilibus vnionum pluralitatem, ac diuersitatem expresse inuoluit: vbi ergo illa ratio communis, & abstracta? cuius similitudo compensat, & adæquat eam, quæ vniones omnes Petri in ratione communi vnionis Petreie conueniunt.

32 Præterea quartò, vt ea ratio, quam aduersarij cōfingunt, communis sit, atque etiam non accidentaria, & extrinseca, sed essentialis, & omnino intrinseca: profecto ea non species, sed genus erit: nam prædicatur de vnione Petreia, & vnione Paulina, atque adeo de pluribus speciebus in quid: genus igitur erit, & similitudo ab ea desumpta non nisi generica: similitudo autem, quæ est inter vniones Petreias, vel aduersariorum confessione, est specifica. Porro autem similitudinem genericam compensare, aut æquare nequit similitudinem specificam: aliàs homo, & equus tam similes erunt, quam duo homines, eo quod, sicut hi in ratione specifica hominis, ita etiam illi in ratione generica animalis conueniant. Qui ergo fieri potest, vt similitudo inter vnionem Petri, & vnionem Pauli, quæ generica est, vt dictum manet, eam æquare possit, quæ est inter vniones Petreias maior, quam generica, ac re vera specifica.

33 Item quintò: vt vnio Petreia sit species quædam vnionis tantum requiritur, omnes vniones Petri, quæ solæ ei inferiores sunt, summam in ea similitudinem habere, præter eas autem nullas alias in ea ratione similitudinem aliquam, nedum summam, aut æqualem sibi vindicare. Absque vilo quidem fundamento aliud quidpiam exposcitur: & neque ex definitione speciei, neque ex vilius probati Auctoris testimonio colligitur: At in ratione communi vnionis Petreie omnes eius inferiores summè similes sunt, & nullæ aliæ vllatenus, ne dicam summè, aut æqualiter in ea conueniant: quidni ergo ea dicatur species? Profecto, si super prædicari de pluribus solo numero differenti-

bus in quid, quæ ratione constat vnionem Petreiam prædicari, aliud amplius ad speciem requiratur, pari licentia quiuis poterit alias speciei condiciones pro libro confingere, & earum defectu species negare non paucas, earum, quæ veluti species hæctenus ab omnibus sunt receptæ.

34 Postremo mirari satis non possum aduersarios vti parilitate hominis similis Petro, vnionisque alteri coexistere, distare, aut simul cum ea videri potens: quasi si vnio Petreia sit species, sub qua vniones omnes Petri, non verò Pauli continentur, hoc ipso sequatur, hominem similem Petro fore speciem hominis, sub qua non Petrus, sed reliqui homines contineantur; & vnionem coexistere, distare, aut cerni simul cum alia potentem fore etiam speciem vnionis, sub qua vniones Petri; & Pauli, non verò duæ vniones Petri cohibeantur; miror, inquam, cum aliquos ita disputare video: rationes enim communes ab eis assignatæ sunt quædam relationes prædicamentales quadatenus extrinseca, & accidentariæ: vnio verò Petreia est omnino intrinseca, & essentialis suis inferioribus; & par est conditio vnionis Paulinæ: species autem suis inferioribus essentialis, & intrinseca esse debet: hanc namque vim habet vocula, in quid, eius definitionem claudens: mirum ergo non est, quod hæc rationes communes non verò illæ dicendæ, ac censendæ sint species. Quod si aduersarij de relatione similis, coexistentis, distantis, aliæve eiusmodi non formaliter, & in actu secundo, sed radicaliter, & in actu primo sumpta loqui se dicant, & hoc modo sumptam contendant esse omnino intrinsecam, & reapse essentialem, adeoque eam, quæ species esse queat, vbi semel vnio Petreia, aut Paulina inter species reponatur, haud propterea audiendi sunt; nam etiam posse esse similem, distantem, coexistentemve fortassis est denominatio extrinseca, vt suo loco constabit: aut licet non sit extrinseca physice, & simpliciter, at saltem est logice extrinseca, & accidentaria ad instar visibilis v.g. quod ita est, iuxta aduersarios, de essentia physica hominis, cumque eo realiter identificatum, vt à Deo ratione nostra sit distinctum, eiusque accidens logicum.

35 Hæctenus reiectæ solutiones superioris probationis nostræ; reliquum est, vt vnam, aut alteram instantiam aduersus illam proponamus, & diluamus pro eo, ac ad initium huius capitis polliciti sumus. Primò igitur ita illam Recentiores instant. Diuersitas specifica formæ substantialis arguit diuersitatem specificam totius ex ea, & materia resultantis, & ab vtraque iuxta nos realiter, & adæquatè distincti: quis enim neget, equum ab homine specie diuersum esse, ratione formæ equinæ diuersæ ab humana, idque siue totum à suis partibus distinguatur, siue secus? similiter ergo diuersitas specifica vnionis sufficiens erit ad inferendam diuersitatem specificam totius ab alio toto, esto alterutrum à suis partibus distinguatur: cum igitur Petrus, & Paulus iuxta nos sortiantur vniones specie diuersas, quidni inter se differant specificè ambo, vt vt à partibus suis vnitis realiter, & adæquatè distinguantur? distinctio ergo realis totius à partibus à nobis statuta nullatenus prodest ad tuendam specificam vnitatem, & identitatem Petri, & Pauli, ceterorumque hominum.

36 Respondeo, hominem definiri compositum ex corpore, & anima rationali, equum itidem compositum ex corpore, & anima equina. & sic de reliquis entibus completis: quare, vt hæc definitiones consent, ac veræ sint, oportet, vt homo (par autem est ratio aliorum compositorum) aut includat per identitatem corpus, &

& animam rationalem, aut vtrumque essentialiter connotet: proinde sublato primo secundum tenendum est, eoque supposito fieri nequit, vt totum illud distinctum à suis partibus, quod hominem vocamus, ex alia forma, quam rationali coalescat: ideoque per respectum essentialem ad illam ab omni alio toto specie diuersum euadit. Cæterum hæc ratio in vnionibus non militat: namque Petrus v. g. est hæc numero totalitas à suis partibus vnitis realiter distincta, & non respicit essentialiter magis hanc vnionem specificam, quam aliam: haud enim totalitas petit magis has partes, quam alias eiusdem speciei: quando igitur vnionum diuersitas tota provenit ex eo, quod hæc has numero partes, aliæ verò alias numero connotent: profecto totalitas, quam Petrum vocamus, haud magis petit hanc, quam illam vnionem, & quod ad aliquem essentialiter determinata sit, nullo colligitur argumento: vnde defectu talis determinationis, & exigentia ea totalitas non distinguitur specie ab vlla alia humana, adeoque aperte à nobis vitatur absurdum, quod aduersariis obicimus. Nec verò cuiquam mirum esse debet, quod hæc numero totalitas, Petrus v. g. possit diuinitus esse sine hac numero, materia, & forma: nam econuerso in aduersariorum sententia hæc numero materia, & forma Petri possunt diuinitus esse, quin sint Petrus, sed alius homo, si nimirum aliam substantiam creatam, aut increatam terminarent. Sed de hoc infra.

37 Aliter etiam initari potest nostrum argumentum, hoc scilicet pacto, si vniones humane Petri, v. g. & Pauli distinguuntur specie per respectum ad animas rationales solum numero distinctas, cur à fortiori hæc animæ, quas dicimus solum numero distinctas, non sint potius specie diuersæ, nimirum in ordine ad vniones non numero, sed quod plus est, specie diuersas. Respondeo, vniones, de quibus agimus, non esse diuersæ speciei immediate propter respectum ad animas numero diuersas, sed mediatè tantum, & quasi occasionaliter: proximè verò, & per se esse specie diuersas ob duplicem rationem communem vnionis Petreæ v. g. & Paulinæ: quæcumque vtraque nequit non esse species. At quamuis anima Petri, & anima Pauli respiciant vniones specie diuersas, non propterea sunt duæ rationes communes animarum, quarum quæuis de inferioribus solo numero distinctis in quid prædicetur, quemadmodum de vnionibus philosophabamur: nec etiam assignari potest propter talem respectum vlla ratio communis, quidditatiua, sub qua vna anima, & non alia contineatur: quæ enim, aut qualis est ea ratio? Vnde diuersitas specifica animarum ex vnionum diuersitate minimè colligitur.

38 Adice vterius, propterea animas Petri, & Pauli v. g. merito vnionum non differre specie, quia alias sequeretur nihil non differre specie à quouis alio: nihil enim inueniri potest, quod modos specie diuersos sibi proprios, & alteri rei non communes non sortiatur: hæc autem ratio non militat in vnionibus, vt perspicuum est. Tandem tota diuersitas specifica vnionum deuoluitur vltimò, ac mediatè ad respectum, quem habent ad animas ipsas numericè, & in indiuiduo, vt aiunt distinctas: quocirca hæc in ordine ad illas non nisi numericè, & indiuidualiter distinguuntur: sunt enim tales vniones specie diuersæ ea diuersitate, quæ ab indiuiduatione animarum sumitur, ac proinde harum sunt veluti proprietates dumtaxat indiuiduales, de quibus vulgo dialectici cum Porphyrio dicunt, earum collectionem vnâ, eandemque duobus indiuiduis communem esse non posse. At econtrario quis dicat, vnionem Petreiam vt sic respicere velut pro-

prietates indiuiduales hanc, & illam vnionem Petri, à quibus præscindit, & cum quibus ita comparatur, vt homo cum Petro, & Paulo: per respectum ergo ad eas vnio Petreia erit species, speciei quæ diuersa ab vnione Pauli propria, & quouis alia.

CAPVT IV.

Vltior nostra, ac verioris sententia probatio.

39 **Q**Uæ talis est. Si totum per se, homo v. g. in materia, forma, & vnione realiter consisteret, & non potius ab iis realiter absolute distingueretur, sicuti superius exposuimus; sanè deficiente hac numero materia, hic numero homo, qui antea erat, postea persisteret, & manere omnino non posset. Consequens est aperte falsum. Ergo, &c. Sequela probatur primò: quia idem numero homo, qui antea puer erat, modò senex est: at in senectute eadem numero materia non remanet, quæ quis in pueritia vigeat, cum per nutritionem, & diminutionem plures materia partes alternatim acquirantur, & deperdantur. Secundò, quia idem numero homo, qui antea vixerat, resurrexurus est, vt fide sanctum est: sed non cum omnino eadem numero materia, quæ in hac vita potiebatur: ergo, &c. Id suadet, quia materia vnus hominis interdum est ex parte materia alterius hominis ita, vt cum eo vterque moriatur: haud ergo cum eadem numero materia omnino, & adæquata resurrexuri sumus: alioqui erit, vt eandem numero portionem materiæ diuersa supposita simul, & semel fortiantur in tempore vniuersali resurrectionis: quo nihil magis irrationabile, & falsius. Antecedens autem perspicuum est: quia corpus hominis mortui decursu temporis in olera, herbas, aliosque cibos conuertere solet: mediatè ergo in substantiam alterius hominis conuertere potest: immò mediatè in eam sæpe conuertitur, vt cum apud Barbaros alij aliorum carnibus saturantur: vbi autem materia vnus hominis in alterius substantiam conuertitur, cum ea confestim decedere potest. Et quidem eandem numero materiam esse successiue in duobus hominibus quid mirum est? cum eandem contingat esse successiue in hominibus, & belluis, vt belle explicat Lucretius lib. 2. de rerum nat. ibi:

*Præterea cunctas iidem res vertere sese
Verum se fluuij, frondes, & pabula lata,
In pecudes vertunt pecudes in corpora nostra,
Naturam, & nostro de corpore sæpe ferarum
Augescunt vires, & corpora pennipotentum.*

Ad hoc argumentum, quo etiam primus vtor, ad 40 probandam distinctionem realem totius physici, & naturalis à suis partibus, respondebunt Platonici animam esse totam quidditatem hominis: corpus autem animæ, ac proinde totius hominis merum esse vehiculum, & ad eius quidditatem non attingere: cum ergo homo in pueritia, & senectute ante, & post resurrectionem eadem numero anima rationali gaudeat, certè in quouis statu idem numero homo erit, quantumlibet diuersa numero materia potiatur.

Cæterum Platoniorum opinio, quæ compositum substantiale humanum non tam in collectione partium quam in earum altera constituit, impossibilis est: quid ergo probabilitatis habere potest solutio ei doctrinæ innitens? Id suadet: tum quia homo generatur, & corrumpitur: at anima rationalis nec generatur, nec corrumpitur: tum etiam, quia homo aut consistit partialiter in materia, aut ex ea, velut causa intrinseca resultat, iuxta illud Athanasij in symbolo,

sic